

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ
ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ

Ψιθυροί

Ράιλι Μπλουμ-Βιβλίο 4

ΝΕΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: WHISPER

Από τις Εκδόσεις Square Fish, Νέα Υόρκη 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ψίθυροι**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alyson Noël

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ευγενία Κολυδά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ — ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Alyson Noël, LLC, 2012

By arrangement with the author. All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2013

ISBN 978-618-01-0228-4

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

Ψιθυροί

Ράιλι Μπλουμ - Βιβλίο 4

*Μετάφραση:
Ευγενία Κολυδά*

Υπολειμματικό στοίχειωμα: Θεωρείται η πιο κοινή μορφή στοιχειώματος, κατά την οποία το φάντασμα αναπαράγει μια ρουτίνα χωρίς να έχει επίγνωση για το αν υπάρχει οποιοσδήποτε ή οτιδήποτε πέρα από αυτή.

Σ' εσένα.

Ναι, σ' ΕΣΕΝΑ.

Σ' εσένα που κρατάς αυτό το βιβλίο.
Σ' ευχαριστώ που κάνεις αυτό το ταξίδι
με τη Ράιλι κι εμένα!

*Κανένας μας δε θα κατορθώσει ποτέ κάτι
εξαιρετικό ή εντυπωσιακό, εκτός και
αν αφουγκραστεί εκείνο τον ψίθυρο
που μόνο ο ίδιος μπορεί να ακούσει.*

Ραλφ Γουάλντο Έμερσον

Η πρώτη σκέψη που ξεπήδησε μέσα στο μυαλό μου όταν περάσαμε τα όρια της ρωμαϊκής πόλης ήταν: *Ορίστε;*

Μισοέκλεισα τα μάτια μου στον αέρα, με τα λεπτά, ξανθά μαλλιά μου να ανεμίζουν πίσω μου, ενώ ένιωθα παραπάνω από αποκαρδιωμένη καθώς πετούσα πάνω από ένα τοπίο που ήταν σχεδόν το ίδιο με όλα τα υπόλοιπα που είχαν προηγηθεί.

Ο οδηγός μου, ο Μπόντι, ο σκύλος μου, ο Μπάτερκαπ, και εγώ είχαμε πετάξει διανύοντας μια μεγάλη απόσταση για να φτάσουμε εκεί και, παρόλο που το πέταγμα ήταν χωρίς δεύτερη σκέψη ο αγαπημένος μας τρόπος ταξιδιού, δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ότι έπειτα από λίγο η θέα έτεινε να καταντάει ελαφρώς ανιαρή – έφθινε σε μια αέναη, θολή εικόνα από σύννεφα, φύση και τεχνητά πράγματα, όλα στοιβαγμένα σε μια σειρά. Αν και το είχα συνηθίσει, μάλλον εξακολουθούσα να πιστεύω ότι η Ρώμη θα ήταν διαφορετική. Από το σημείο όπου αιωρούμασταν, ωστόσο, όλα φαίνονταν ίδια.

Ο Μπόντι γύρισε προς το μέρος μου, τα πράσινα μάτια του συνέλαβαν την απογοητευμένη έκφραση στο πρόσωπό μου. Μου έσκασε στα γρήγορα ένα χαμόγελο και είπε: «Ακολούθησέ με».

Έσπρωξε τα χέρια του προς τα εμπρός και έκανε μια τούμπα που τον οδήγησε σε μια μεγάλη ελεύθερη πτώση, ενώ το ίδιο κάναμε ο Μπάτερκαπ κι εγώ. Όσο αυξανόταν η ταχύτητα με την οποία στροβιλιζόμασταν προς τη γη, τόσο το τοπίο από κάτω μας ζωντάνευε – άνθιζε με τόσο ζωηρά χρώματα και λεπτομέρειες, που δεν κρατήθηκα και άρχισα να στριγκλίζω από τη χαρά μου.

Η Ρώμη δεν ήταν βαρετή. Μάλλον το αντίθετο – μια πόλη γεμάτη οπτικές αντιφάσεις σχεδόν όπου και αν κοίταζες. Αποτελούνταν από έναν λαβύρινθο απίστευτα ελικοειδών, μποτιλιαρισμένων δρόμων που τυλίγονταν και κουλουριάζονταν γύρω από πρόσφατα ανακαινισμένα και παλιά μισογκρεμισμένα κτίρια. Κτίρια που δέσποζαν πάνω από τα σκονισμένα, αρχαία ερείπια που είχαν χτιστεί χιλιάδες χρόνια πριν – ενθύμια μιας περασμένης εποχής που αρνιόταν να φύγει αθόρυβα.

Ο Μπόντι έκοψε ταχύτητα και, με τα μαλλιά να πέφτουν στο πρόσωπό του, έγνεψε προς το ερείπιο ακριβώς από κάτω του και είπε: «Να το. Πώς σου φαίνεται;»

Ο Μπάτερκαπ γάβγισε με ενθουσιασμό, κουνώ-

ντας την ουρά του με έναν τρόπο που τον έκανε να γυρίσει στο πλάι, ενώ εγώ κοιτούσα άναυδη το πελώριο, αρχαίο αμφιθέατρο, θαυμάζοντας το μέγεθός του, για να διαπιστώσω ότι ξαφνικά με είχαν ζώσει οι αμφιβολίες.

Εννοώ, ναι, εγώ είμαι αυτή που ικέτεψε κυριολεκτικά το Συμβούλιο για ένα πιο απαιτητικό Κυνήγι Ψυχών. Ήθελα να αποκτήσω εντονότερη λάμψη, ήθελα να γίνω δεκατριών χρόνων περισσότερο από οτιδήποτε άλλο στον κόσμο και πίστευα, λανθασμένα, ότι ο ένας και μοναδικός τρόπος για να επισπεύσω τη διαδικασία ήταν αν διέπρεπα στη δουλειά μου. Ωστόσο, όσο χάζευα εκείνο το ογκώδες, πέτρινο οικοδόμημα με τις αψίδες, τους κίονες και τα συμπαγή παλιά τείχη, όσο παρατηρούσα αποκλειστικά και μόνο το μέγεθος και την έκτασή του, όσο σκεφτόμουν τις δραστηριότητες για τις οποίες έμεινε γνωστό –βάρβαρη ωμότητα και σφαγιασμός, αιματοβαμμένες μάχες μέχρι θανάτου– λοιπόν, δε γινόταν να μην αναρωτηθώ μήπως είχα σταθεί λίγο υπερβολικά φιλόδοξη, μήπως είχα υπερεκτιμήσει τις δυνατότητές μου.

Χωρίς να θέλω να αποκαλύψω την ξαφνική κρίση δειλίας μου, ξεροκατάπια δυνατά και είπα: «Ποπό, είναι... ε... πολύ μεγαλύτερο απ' όσο νόμιζα».

Συνέχισα να αιωρούμαι έχοντας ξεχάσει τελείως τη λαχτάρα μου να προσγειωθώ, μέχρι που ο Μπό-

ντι μου τράβηξε δυνατά το μανίκι και ξαναρχίσαμε όλοι να κινούμαστε. Αντί να μας οδηγήσει όμως στη μέση του στίβου, προσγειώθηκε στο μπαλκόνι ενός πολυτελέστατου εστιατορίου. Ο κατάλευκος διάκοσμός του αποτελούσε το ιδανικό υπόβαθρο για μία από τις, πιθανόν, εντυπωσιακότερες θέες στο γήινο πεδίο.

Έγειρε πάνω από την γκρίζα, μεταλλική κουπαστή του μπαλκονιού χαμηλώνοντας το βλέμμα του στον χώρο που διαγραφόταν κάμποσα επίπεδα πιο κάτω, ενώ εγώ κάθισα πλάι του, ανεβάζοντας αδέξια στα γόνατά μου έναν όχι και τόσο συνεργάσιμο Μπάτερκαπ, με τα πόδια του να πέφτουν βαριά στα πλάγια, και είπα: «Έχουμε κάποια κράτηση για δείπνο και δεν το ξέρω;» Ήξερα ότι το αστείο μου ήταν χαζό, αλλά δεν μπορούσα να το αποφύγω, ο εκνευρισμός με έκανε να αστειεύομαι.

Ο Μπόντι έριξε μια σύντομη εξεταστική ματιά στο εστιατόριο, παρατηρώντας την ευρύχωρη βεράντα με τους καλοντυμένους θαμώνες που απολάμβαναν τα εκλεπτυσμένα δείπνα τους υπό το φως των κεριών και μια θέα βουτηγμένη στο ηλιοβασίλεμα που έλουζε το Κολοσσαίο σε μια πορτοκαλί και ροζ λάμψη – όλοι ευτυχείς μέσα στην άγνοιά τους για τα τρία φαντάσματα που κάθονταν ανάμεσά τους.

Ύστερα στράφηκε προς το μέρος μου και έπιασε δουλειά, λέγοντας: «Οκέι. Ορίστε πώς έχουν τα πράγ-

ματα. Το φάντασμα που πρέπει να αντιμετωπίσεις λέγεται Θεοκλής. Χωρίς επίθετο, απ' όσο ξέρω. Και, σε παρακαλώ, κάνε μια χάρη στον εαυτό σου και φρόντισε να τον αποκαλείς με το πλήρες όνομά του. Όχι συντομεύσεις, όχι Θίο ή Θήτα ή Μεγάλε Θήτα ή...»

«Το 'πιασα, Θεοκλής», απάντησα κοφτά εγώ, ενώ σκεφτόμουν ότι ήταν σίγουρα γλωσσοδέτης, αλλά δεν είχε σημασία, το όνομά του ήταν μάλλον η μικρότερη έγνοιά μου εκείνη τη στιγμή. «Τι άλλο;» Κοίταξα ευθεία μπροστά, ελπίζοντας να δείχνω αυτοπεποίθηση, παρόλο που τα δάχτυλά μου στριφογύριζαν μέσα στο κιτρινωπό τρίχωμα του Μπάτερκαπ.

Ο Μπόντι λοξοκοίταξε μέσα από τις πυκνές βλεφαρίδες του, η φωνή του ακούστηκε χαμηλή και βαθιά καθώς είπε: «Σύμφωνα με το Συμβούλιο, στοιχειώνει το Κολοσσαίο εδώ και πάρα πολύ καιρό». Γύρισα στον Μπόντι ανασηκώνοντας το φρύδι μου, καθώς χρειαζόμουν περισσότερες λεπτομέρειες, και τον παρακολούθησα να ανασηκώνει αδιάφορα τους ώμους, να βγάζει από την τσέπη του ένα μασημένο πράσινο καλαμάκι και να το χώνει μέσα στο στόμα του για να το δαγκώσει. Μια συνήθεια που υποτίθεται είτε ότι κάλμαρε τα νεύρα του είτε ότι τον βοηθούσε να σκεφτεί, ποτέ δεν ήξερα με σιγουριά. «Αυτός ο τύπος είναι ζόρικός», συνέχισε. «Είναι μια πραγματικά χαμένη ψυχή. Είναι βουτηγμένος τόσο ολο-

κληρωτικά στον κόσμο του, που δεν έχει καμία αντίληψη για το τι γίνεται έξω από αυτόν ή πόσα χρόνια ακριβώς έχουν περάσει από τον θάνατό του, που, επί τη ευκαιρία, είναι κάτι χιλιάδες».

Έγνεψα καταφατικά, ξύνοντας για μια τελευταία φορά το κεφάλι του Μπάτερκαπ, πριν του επιτρέψω να πηδήσει από την αγκαλιά μου στο έδαφος, έτσι ώστε να μπορέσει να μυρίσει όλους τους θαμνώνες και να ικετέψει για αποφάγια – αγνοώντας το γεγονός ότι δεν μπορούσαν να τον δούνε.

«Φαίνεται συνηθισμένη δουλειά, όπως πάντα», απάντησα εγώ, με λίγο περισσότερο θάρρος απ' ό,τι αισθανόμουν. Το Κολοσσαίο ήταν σίγουρα τρομακτικό, ωστόσο τίποτε απ' όσα είχε πει ο Μπόντι δεν ακουγόταν τόσο φοβερό. «Σχεδόν όλα τα φαντάσματα που έχω αντιμετωπίσει ήταν ζόρικα», συνέχισα. «Παρ' όλα αυτά, κατάφερα να τα προσεγγίσω, παρ' όλα αυτά, κατάφερα να τα πείσω να διασχίσουν τη γέφυρα και να προχωρήσουν παραπέρα, οπότε είμαι σχεδόν σίγουρη ότι θα μπορέσω να πείσω αυτό τον τύπο, τον Θεοκλή, να περάσει κι αυτός στην αντίπερα όχθη. Τόσο εύκολο». Έγνεψα με έμφαση για να το επιβεβαιώσω, γυρίζοντας το κεφάλι μου ακριβώς πάνω στην ώρα για να συλλάβω τη σύσπαση στο βλέμμα του Μπόντι.

«Υπάρχει και κάτι ακόμη που πρέπει να ξέρεις», είπε. Η φωνή του ήταν σιγανή και χαμηλόφωνη. «Ο

Θεοκλής ήταν ο πρωταθλητής μονομάχος στην εποχή του. Τον έτρεμαν όλοι και δεν τον είχε νικήσει κανένας».

«Είπες... *μονομάχος*;» Έμεινα με το στόμα ανοιχτό, σκεπτόμενη ότι σίγουρα το είχα παρεξηγήσει.

Ο Μπόντι έγνεψε καταφατικά και βιάστηκε να προσθέσει: «Τον έλεγαν η Κολόνα του Θανάτου».

Ανοιγοέκλεισα τα μάτια μου, προσπαθώντας να μη γελάσω, αλλά δεν είχε νόημα. Ξέρω ότι σκοπός του ονόματος ήταν να ακουστεί τρομακτικό, αλλά σ' εμένα ακουγόταν σαν κανένα χαζό κινούμενο σχέδιο.

Το γέλιο μου χάθηκε αμέσως μόλις ο Μπόντι μου έριξε μια ανήσυχη ματιά και είπε: «Ήταν πρωταθλητής μονομάχος. Ένας αληθινός *primus palus*, έτσι τους αποκαλούσαν τότε, που, για να ξέρεις, μεταφράζεται ως *πρώτο δόρυ*. Θεωρούνταν ευρέως το πιο σκληρό, τρομακτικό, δυνατό, ατρόμητο πλάσμα από όλα. Δεν είναι για γέλια, Ράιλι. Φοβάμαι ότι σε περιμένει πολύ δύσκολη δουλειά εδώ. Από την άλλη, όμως, εσύ παρακάλεσες για μια πρόκληση».

Οι ώμοι μου βούλιαξαν καθώς έχωσα το πρόσωπό μου μέσα στα χέρια μου. Η σύντομη έξαρση αυτοπεποίθησής μου εξανεμίστηκε τη στιγμή που συνειδητοποίησα τις πραγματικές διαστάσεις της κατάστασής μου.

Εννοώ, σοβαρά – έναν *μονομάχο*; Αυτή ήταν η

πρόκληση που το Συμβούλιο θεώρησε καλό να μου αναθέσει;

Πρέπει να ήταν κόλπο ή ίσως ακόμη και κάποιου είδους αστείο.

Πρέπει να ήταν ο τρόπος εκδίκησης του Συμβουλίου που πάντα αγνοούσα τους κανόνες του για να φτιάξω τους δικούς μου.

Πώς θα μπορούσα εγώ, ένα αδύνατο, κοκαλιάρικο, δωδεκάχρονο κορίτσι με κοντόχοντρη μύτη και ανύπαρκτο στήθος, πώς θα μπορούσα ποτέ να τα βγάλω πέρα με έναν μεγάλο, δυνατό, βίαιο, σωματώδη τύπο που είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του τεμαχίζοντας τους ανταγωνιστές του σε ματωμένα κομματάκια;

Μόνο και μόνο επειδή ήμουν νεκρή, μόνο και μόνο επειδή ουσιαστικά δεν μπορούσε να με βλάψει, δε σήμαινε ότι δεν έτρεμα από τον φόβο μου. Γιατί έτρεμα. Έτρεμα στ' αλήθεια. Και δε φοβάμαι να το παραδεχτώ.

«Ξέρω πώς φαίνεται, ότι ζητάνε πολλά από μια σχετικά καινούρια Κυνηγό Ψυχών, όπως εσύ», είπε ο Μπόντι. «Αλλά μην ανησυχείς, το Συμβούλιο αναθέτει στον καθέναν μόνο τις αποστολές που ξέρουν ότι μπορεί να χειριστεί. Το γεγονός ότι βρίσκεσαι εδώ σημαίνει ότι πιστεύουν σ' εσένα, οπότε ίσως είναι καιρός να προσπαθείς και εσύ να πιστέψεις στον εαυτό σου. Πρέπει τουλάχιστον να προσπαθήσεις,

Ράιλι. Τι είχε πει κάποτε ο Μαχάτμα Γκάντι;» Με κοίταξε κάνοντας μια παύση, λες και περίμενε να του δώσω στ' αλήθεια την απάντηση, και όταν δεν του την έδωσα, είπε: «*Η ολοκληρωτική προσπάθεια είναι ολοκληρωτική νίκη*». Έκανε πάλι μια παύση προκειμένου να εμπεδώσω τα λόγια του. «Το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να βάλεις τα δυνατά σου. Αυτό είναι το μόνο που μπορεί να σου ζητήσει ποτέ κάποιος».

Αναστέναξα και απέστρεψα το βλέμμα μου. Το να πιστεύω στον εαυτό μου δεν ήταν κάτι που με δυσκόλευε συνήθως – αν μη τι άλλο, πλησίαζα επικίνδυνα τα όρια της υπερβολικής αυτοπεποίθησης. Από την άλλη, όμως, η περίπτωση που αντιμετώπιζα δεν ήταν διόλου φυσιολογική ή συνηθισμένη, εδώ που τα λέμε. Αν και ήξερα ότι το είχα ζητήσει, για να μην πω ότι είχα ικετέψει γι' αυτό, και πάλι, δεν μπορούσα παρά να αγανακτώ που το Συμβούλιο μου έκανε το χατίρι.

«Και οι άλλοι Κυνηγοί Ψυχών;» ρώτησα. «Αυτοί που είχαν σταλεί πριν από μένα και απέτυχαν; Υποθέτω ότι το Συμβούλιο πίστευε και σ' εκείνους, έτσι δεν είναι;»

Ο Μπόντι μάσησε το καλαμάκι του, πέρασε το χέρι του νευρικά μέσα από τα μαλλιά του και είπε: «Όπως προέκυψε, τα πράγματα δεν είχαν τόσο καλή κατάληξη για εκείνους...»

Μισοέκλεισα τα μάτια μου, περιμένοντας περισσότερα.

«Χάθηκαν. Βούλιαξαν τόσο βαθιά μέσα στον κόσμο του, που...» Έκανε μια παύση, έξυσε το αξύρι στο πιγούνι του και καθάρισε τον λαιμό του με την ησυχία του, για να πει τελικά: «Λοιπόν, ας πούμε απλώς ότι δεν κατάφεραν να γυρίσουν ποτέ».

Εγώ κοίταζα με το στόμα ορθάνοιχτο, χωρίς να βρίσκω λόγια.

Είχα ηττηθεί. Δεν υπήρχε τρόπος να το αρνηθώ. Αλλά, τουλάχιστον, δε χρειαζόταν να το περάσω μόνη μου. Τουλάχιστον είχα τον Μπόντι και τον Μπάτερκαπ για ενισχύσεις.

«Αλλά, να ξέρεις, σε παρακαλώ, ότι ο Μπάτερκαπ κι εγώ θα είμαστε ακριβώς εδώ σε περίπτωση που μας χρειαστείς. Δε φεύγουμε χωρίς εσένα, αυτό σου το υπόσχομαι».

Τον κοίταξα, με τα μάτια μου να πετάγονται κυριολεκτικά από τις κόγχες τους και με τη φωνή μου να αποκαλύπτει την υστερία μου σε όλο της το μέγεθος, καθώς είπα: «Περιμένεις να μπω *μόνη* μου εκεί μέσα;» Κούνησα το κεφάλι μου, αδυνατώντας να πιστέψω το πόσο γρήγορα είχαν πάει τα πράγματα από το πολύ, πάρα πολύ κακό στο χειρότερα δε γίνεται. «Νόμιζα ότι, ως οδηγός μου, η δουλειά σου, για να μην αναφέρω το καθήκον σου, ήταν να με καθοδηγείς. Και τι θα απογίνει ο Μπάτερκαπ; Μου

λες σοβαρά ότι δεν μπορώ να φέρω καν τον σκύλο μου για να με προστατεύσει;»

Γύρισα το κεφάλι μου σαρώνοντας με το βλέμμα μου το εστιατόριο μέχρι που εστίασα στο γλυκό, κίτρινο λαμπραντόρ μου, που είχε κουρνιαώσει κάτω από ένα τραπέζι και μασούσε ένα χρυσό, γυαλιστερό, ψηλοτάκουνο παπούτσι που είχε βγάλει μια πελάτισσα από το πόδι της. Υπενθύμισα στον εαυτό μου ότι γενικά δεν είχε αποδείξει ποτέ ότι ήταν τόσο φοβερή βοήθεια όταν τα πράγματα έφταναν στο απροχώρητο. Στην πραγματικότητα, έμοιαζε περισσότερο με φοβητσιάρικη γάτα παρά με απειλητικό φύλακα – και πάλι όμως, ήταν τρυφερός και πιστός (λοιπόν, τις περισσότερες φορές) και αυτό ήταν σίγουρα καλύτερο από το να πάω μόνη μου.

Ο Μπόντι με κοίταξε, η φωνή του ήταν γεμάτη συμπόνια όταν είπε: «Λυπάμαι, Ράιλι, αλλά το Συμβούλιο διευκρίνισε ξεκάθαρα ότι αυτό ήταν το δικό σου Κυνήγι Ψυχών. Δικό σου και μόνο δικό σου. Μου ζήτησαν να μην ανακατευτώ, απλώς να επιβλέπω και να σε αφήσω να βρεις μόνη σου την άκρη. Αλλά θα προσπαθήσουμε να σου δώσουμε ένα χέρι βοήθειας αν το χρειάζεσαι – ή μήπως θα έπρεπε να πω, να σου κάνουμε ένα ψυχικό; Παρόλο που σκέφτηκα να σε αφήσω να πάρεις μαζί σου τον Μπάτερκαπ, όχι τίποτε άλλο, αλλά για παρέα, το θέμα είναι ότι σε εκείνη την αρένα πέθαναν χιλιάδες άγρια ζώα και

κάποια από αυτά караδοκούν ακόμη σε μορφή φαντάσματος. Θα ήταν πολύ τρομακτικό για εκείνον να τον κυνηγήσει ένα λιοντάρι ή μια αρκούδα, μια που δεν καταλαβαίνει ότι στην πραγματικότητα είναι πεθάνμενος».

Λοξοκοίταξα μέσα στο φως που έσβηνε, ατενίζοντας τη μεγάλη, ορθογώνια έκταση γεμάτη από σειρές στενών, ερειπωμένων οικοδομημάτων χωρίς στέγη, που απλώνονταν από κάτω μας – ακόμη ένα αρχαίο ερείπιο. Απ' ό,τι είχα δει, η Ρώμη δεν είχε ελλείψει από δαύτα.

«Σε λίγο θα νυχτώσει», είπε ο Μπόντι, η φωνή του ήταν απαλή, προτρεπτική. «Όσο πιο γρήγορα ξεκινήσεις, τόσο το καλύτερο. Ενδεχομένως να θέλεις να ξεκινήσεις από εκεί». Έδειξε προς το ερείπιο που κοιτούσα προηγουμένως. «Είναι μια αρχαία σχολή –η Μεγάλη Σχολή– γνωστή ως μία από τις μεγαλύτερες, σπουδαιότερες σχολές μονομάχων στην ιστορία της Ρώμης. Ίσως να είναι ένα καλό σημείο για να ξεκινήσεις, να πατήσεις στα πόδια σου, να συνηθίσεις το μέρος... ξέρεις, πριν πας στην αρένα».

Η αρένα.

Ξεροκατάπια και κούνησα το κεφάλι, προσπαθώντας να μη σκέφτομαι τους συναδέλφους μου Κυνηγούς Ψυχών που δεν κατάφεραν ποτέ να γυρίσουν πίσω. Ενωώ, αν το Συμβούλιο πιστεύει ότι μπορώ να αντεπεξέλθω, λοιπόν, ποιος ξέρει, ίσως και να

μπορώ. Αυτοί μπορεί να ξέρουν κάτι που εγώ δεν ξέρω.

Έδιωξα τις αφέλειες από το πρόσωπό μου, έριξα μια τελευταία ματιά στον σκύλο μου, που εξακολουθούσε να μασουλάει εκείνο το παπούτσι, και έπειτα απομακρύνθηκα από εκείνο το περβάζι. Ήλπιζα περισσότερο από καθετί ότι το Συμβούλιο είχε δίκιο, ότι ήμουν πραγματικά ικανή για περισσότερα από όσα νόμιζα.

Αλλά καθώς προχωρούσα προς τα κάτω, έβαζα ήδη στοίχημα ότι δε θα τα κατάφερνα.

Επείτα από τα προβλήματα που αντιμετώπισε στην τελευταία αποστολή της, η Ράιλι ικέτευσε το Συμβούλιο να της δώσει την ευκαιρία να αποδείξει πόσο ικανή είναι. Τώρα, όμως, τα πράγματα είναι ακόμη πιο δύσκολα, καθώς της έχει ανατεθεί ένας Ρωμαίος μονομάχος. Πώς είναι δυνατόν να τα καταφέρει η Ράιλι, ένα αδύνατο δωδεκάχρονο κορίτσι; Όταν συναντά τη Μεσσαλίνα, οι πιθανότητες γυρίζουν με το μέρος της. Διότι η Μεσσαλίνα την πείθει να μπει στον κόσμο των μονομάχων, να γίνει η δυναμική και ώριμη έφηβη που πάντα ονειρευόταν. Θα μπορέσει, άραγε, η Ράιλι να ολοκληρώσει την αποστολή της και να επιστρέψει στον Μπόντι και τον Μπάτερκαπ;

**Το τέταρτο βιβλίο της εξαιρετικής σειράς
με τις περιπέτειες της Ράιλι Μπλουμ.**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΑΠΟ 12 ΕΤΩΝ

ISBN 978-618-01-0228-4

9 786180 102284

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 12825

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η